

Sygn. akt I NO 28/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

w sprawach z odwołań G. T., A. S., A. W. M., R. J. R., S. A. K., E. M. T., M. A. K. i A. G.

od uchwały Nr (...)/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, z udziałem Z. A., K. C., M. G., P. I., A. K., M. K., M. M., J. P. K. D. R., A. S., D. S., A. S. K., I. S. i M. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2020 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa, uchwałą nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. (dalej: uchwała KRS) działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm.;

dalej: u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Z. M. A., K. A. C., M. M. G., P. M. I., A. M. K., M. J. K., M. D. M., J. E. P. K., D. R., A. I. S., D. S., A. K. S. K., I. S. i M. A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 1 uchwały KRS) oraz

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie R. G., A. A. G., S. G., E. E. H., A. G. H., M. R. R. K., M. A. K., S. A. K., A. A. P. Ł., R. J. R., A. M. S., E. M. T., G. J. T. i A. H. W. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 2 uchwały KRS).

W uzasadnieniu uchwały KRS wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 30 września 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i po ich przeanalizowaniu, omówił osiemnaście kandydatur i odroczył posiedzenie celem kontynuowania omawiania pozostałych kandydatur, osób ubiegających się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) na następnym posiedzeniu zespołu. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył, zawiadomiony o terminie posiedzenia, przedstawiciel Krajowej Rady Radców Prawnych. Na posiedzeniu w dniu 1 października 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zaprezentował i zaopiniował sylwetki pozostałych dziesięciu kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i odroczył posiedzenie celem przeprowadzenia narady i zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Radzie kandydatów na dwadzieścia wolnych stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Na kolejnym posiedzeniu w dniu 3 października 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa odbył naradę i uznając, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, postanowił jednogłośnie odroczyć posiedzenie i zwrócić się do Rady o zaproszenie na rozmowę: R. J. R., Panią D. S. i Panią A. H.

W. M.. Podczas posiedzenia plenarnego w dniu 4 października 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa 12 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” zdecydowała o wezwaniu Pana R. J. R., Pani D. S. i Pani A. H. W. M. do osobistego stawiennictwa celem złożenia dodatkowych wyjaśnień.

Na posiedzeniu w dniu 14 października 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przeprowadził rozmowy z wezwanymi kandydatami: Panem R. J. R., Panią D. S. i Panią A. H. W. M.. Po wysłuchaniu kandydatów, zespół postanowił jednogłośnie odroczyć posiedzenie do czasu uzyskania z Ministerstwa Sprawiedliwości informacji w sprawie pisma, jakie wpłynęło do Rady, a w którym zostały zawarte zarzuty w odniesieniu do Pana sędziego R. R..

Na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2019 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS na szesnaście z dwudziestu wolnych stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...): Panią A. A. G., Panią S. G., Pana M. M. G., Panią A. M. K., Pana M. J. K., Panią M. R. R. K., Panią M. D. M., Panią J. E. P. K., Panią D. R., Pana R. J. R., Panią A. I. S., Panią A. K. S. K., Panią I. S., Panią E. M. T., Panią A. H. W. M. i Panią M. A. W..

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją normy zawartej w art. 35 u.KRS, zgodnie z którą, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że w niniejszym postępowaniu nominacyjnym opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a także uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji nie są w pełni miarodajne, ponieważ nie w każdym przypadku odzwierciedlają rzeczywisty poziom ich kwalifikacji. Na podstawie analizy całokształtu dokumentacji zgromadzonej w tym postępowaniu

nominacyjnym zespół uznał, że rekomendowani kandydaci posiadają wysokie, wyróżniające i odpowiadające wymogom orzekania w sądzie apelacyjnym kwalifikacje. Pozostali uczestnicy postępowania w ocenie zespołu są dobrymi kandydatami, jednak nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

W dalszej części uchwały KRS ujęto szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

Krajowa Rada Sądownictwa, analizując zarówno przebieg kariery zawodowej wszystkich uczestników postępowania, dorobek orzeczniczy, jak i wyniki ich pracy, ujęte i omówione w ocenach kwalifikacji, oceniła, że wszystkie przymioty wybranych kandydatów w połączeniu z opiniami przełożonych oraz stałym podnoszeniem kwalifikacji zawodowych zasługują na szczególne wyróżnienie, a tym samym powodują, że kandydaci ci spełniają najpełniej, oceniane łącznie, wszystkie kryteria wyboru w tym konkursie. Krajowa Rada Sądownictwa zapoznała się także z opinią Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) odroczyło opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny i sądy powszechne w przedmiocie wątpliwości związanych z procesem wyłaniania sędziowskich członków nowej Krajowej Rady Sądownictwa, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w uchwałach z: 12 grudnia 2018 r., 14 maja 2019 r. oraz 26 czerwca 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że zgodnie z art. 35 ust. 3 u.KRS brak oceny kandydatów przez właściwe zgromadzenie ogólne sędziów nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia konkursu.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani Z. M. A., Pani K. A. C., Pan M. M. G., Pan P. M. I., Pani A. M. K., Pan M. J. K., Pani M. D. M., Pani J. E. P. K., Pani D. R., Pani A. I. S., Pani D. S., Pani A. K. S. K. Pani I. S. i Pani M. A. W. posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie i zróżnicowane doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą

wskazani kandydaci umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dając zarazem rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

W ocenie KRS o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Pani Z. M. A., Pani K. A. C., Pana M. M. G., Pana P. M. I., Pani A. M. K., Pana M. J. K., Pani M. D. M., Pani J. E. P. K., Pani D. R., Pani A. I. S., Pani D. S., Pani A. K. S. K., Pani I. S. i Pani M. A. W. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wieloletnie i różnorodne doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego, sędziego sądu rejonowego i sędziego sądu okręgowego, a także podczas pełnienia obowiązków w ramach delegacji w sądzie apelacyjnym i funkcji administracyjnych w sądach powszechnych, wnioski płynące z ocen pracy i kwalifikacji zawodowych poszczególnych kandydatów, z których wynika, że posiadają wiedzę prawniczą oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu apelacyjnego, a także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

W ocenie KRS pozostali kandydaci nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość głosów, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, przeprowadzono ponowne głosowanie, z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”, stosownie do § 12 ust. 3 pkt 1 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2019 r., poz. 192; dalej: Regulamin KRS). Zgodnie z § 12 ust. 4 Regulaminu KRS, w głosowaniu tym rozpatrzono kandydatury w liczbie wolnych stanowisk sędziowskich powiększonej o jedną osobę. Podczas ponownego głosowania na:

- Panią A. A. G. oddano 4 głosy „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatka ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią S. G. oddano 4 głosy „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatka ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią M. R. K. K. oddano 4 głosy „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatka ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana M. A. K. oddano 7 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydat ten nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana R. J. R. oddano 4 głosy „za” i 4 głosy „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydat ten nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią E. M. T. oddano 3 głosy „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatka ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią A. H. W. M. oddano 4 głosy „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatka ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Wobec powyższego żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów w toku ponownego głosowania.

Od powyższej uchwały KRS nr (...)/2019 z 8 listopada 2019 r., osoby nieprzedstawione do powołania złożyły odwołania do Sądu Najwyższego, tj. G. T., R.J. R., A. G., M. A. K., A. H. W. M., A. S., E. M. T., S. A. K..

G. J. T., odwołaniem z dnia 4 grudnia 2019 r., działając na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS zaskarżył uchwałę KRS nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r., w części – w zakresie jej punktu 2, w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwadzieścia stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w

(...) kandydatury G. J. T. – sędziego Sądu Okręgowego w W.. Zaskarżonej uchwale zarzucił: naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia: art. 33 ust. 1 u.KRS. poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy (pkt 1 uchwały KRS) oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez zastosowanie niejednorodnych kryteriów oceny poszczególnych kandydatów, a nadto poprzez zastosowanie kryterium nieznanego ustawie (pkt 2 uchwały KRS).

Podnosząc powyższe zarzuty Odwołujący wniósł: o uchylenie zaskarżonej uchwały KRS

w części – w zakresie punktu 2, w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na dwadzieścia stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) kandydatury G. J. T. – sędziego Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący przytoczył argumenty popierające podniesione zarzuty.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołujący się nie wykazał, że zaskarżona uchwała KRS została podjęta z naruszeniem prawa. G. J. T., pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, nie był w ocenie Rady kandydatem spełniającym wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania, a uchwała KRS zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

R. J. R. odwołaniem z dnia 24 grudnia 2019 r. zaskarżył uchwałę KRS z dnia 8 listopada 2019 r., Nr (...) /2019, w części, w której postanowiono nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury skarżącego z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...). Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie zasad konstytucyjnych i przepisów

postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.: art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS przez brak jednoznacznego określenia i konsekwentnego zastosowania w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa jasnych, sprawiedliwych, transparentnych i sprawdzalnych kryteriów oceny oraz wyboru kandydatów, którzy mają być przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w (...) i w miejsce tego wybiórcze oraz niekonsekwentne zastosowanie niejasnych przesłanek wyboru kandydatów, z pominięciem kryteriów obiektywnych, wypracowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, pozwalających na stwierdzenie zachowania minimalnego standardu równego dostępu do służby publicznej oraz równego traktowania kandydatów, co skutkowało brakiem wymaganego rzetelnego i wszechstronnego rozważenia sprawy i błędną decyzją w stosunku do skarżącego; art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez brak rozpatrzenia przez Radę na jej (częściowo niejawnym) posiedzeniu plenarnym w dniu 8 listopada 2019 r. kwalifikacji skarżącego do objęcia wyższego stanowiska w sądzie powszechnym, wyrażający się w zignorowaniu udzielonej skarżącemu jednogłośnie w dniu 7 listopada 2019 r. pozytywnej rekomendacji pięcioosobowego Zespołu członków KRS i oparcie decyzji na nieznanym skarżącemu przesłankach, czym przekroczono granice swobodnego – racjonalnego uznania, uniemożliwiając jednocześnie dokonanie oceny relewantnych prawnie motywów uchwały KRS i rzetelną kontrolę sprawiedliwości zawartego w niej rozstrzygnięcia; art. 42 ust. 1 w zw. art. 33 ust. 1 i 2, art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez zaniechanie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób umożliwiający rekonstrukcję procesu decyzyjnego KRS, z odniesieniem do przejrzystych, wskazanych w uchwale, transparentnych i sprawiedliwych kryteriów i poprzestanie na jedynie formalnym spełnieniu obowiązku z art. 42 ust. 1 u.KRS, istotnego z punktu widzenia dostępu do służby publicznej, i sporządzeniu uzasadnienia uchwały z pominięciem elementów, które w sposób rzeczywisty, sprawdzalny i logiczny wyjaśniałyby w sposób przekonujący stanowisko Rady i przyjęte przez nią kryteria wyboru kandydatów, oraz umożliwiły ustalenie czy zostały one konsekwentnie zastosowane wobec wszystkich kandydatów – co podważyło zaufanie do proceduralnej poprawności (rzetelności)

postępowania przed Radą i w konsekwencji trafności rozstrzygnięcia o prawach skarżącego, rażąco sprzecznego z dostępnym Radzie materiałem dowodowym.

Odwołujący w uzasadnieniu odwołania wskazał, że KRS swój wybór oparła na kryteriach pozaustawowych, nieokreślonych, nietransparentnych, sprzecznych z konstytucyjnym prawem równego dostępu do służby publicznej. Zaznaczył, że w postępowaniu zakończonym uchwałą KRS z dnia 8 listopada 2019 r. Rada ani nie podjęła polemiki z merytorycznym stanowiskiem Zespołu pięciu jej członków, ani nie poddała go krytyce, ani też nie przeprowadziła własnych, samodzielnych czynności z zakresu zbierania i analizy materiału dowodowego. Takie postępowanie przed Radą, jak i uzasadnienie jej decyzji sprzeczne z art. 42 ust. 2 u.KRS, w ocenie skarżącego nie było władne zabezpieczyć tego organu przed choćby zasadniczymi wątpliwościami co do jego bezstronności i proceduralnej rzetelności wyboru. Podkreślił, że w miejsce rzeczowej analizy dorobku kandydatów, w uzasadnieniu uchwały KRS z dnia 8 listopada 2019 r. zaprezentowano, pozbawione oceny noty biograficzne wybranych kandydatów. Sposób prezentacji sylwetek kandydatów i wartościowania ich osiągnięć zawodowych oraz ewentualnie naukowych, odpowiada zaś nie założeniu rekonstrukcji modelu bezstronnej oceny stopnia spełnienia uprzednio przyjętych, jednoznacznych i czytelnych kryteriów wyboru, ale służy raczej usprawiedliwieniu wyborów co najmniej trudnych, jeśli nie wprost kontrowersyjnych. Skarżący podniósł, że w uzasadnieniu uchwały KRS nr (...)/2019 brak jest przede wszystkim argumentacji, która nie tylko w stosunku do kryteriów wyboru przyjętych przez Radę (kryteriów tych nie sprecyzowano), ale również w odniesieniu do modelowych (wypracowanych przez orzecznictwo SN kryteriów oceny i wyboru kandydatów oraz sposobu ich użycia), pozwoliłaby postawić jego kandydaturę poniżej kandydatur sędziów wymienionych w pkt 1 zaskarżonej uchwały KRS.

Krajowa Rada Sądownictwa (poza stwierdzeniem spełniania przez wszystkich kandydatów warunków konstytucyjnych) w ocenie skarżącego pominęła w konstrukcji uzasadnienia uchwały tak podstawowe, rzutujące na jego proceduralną poprawność, jego elementy jak:

- wskazanie kryteriów, według których ocena została dokonana,
- określenie, które z przyjętych kryteriów zostały spełnione, a które nie,

względnie w jakim stopniu i przez którego z kandydatów,

- określenie, w jaki sposób Rada dokonała wobec wszystkich kandydatów oceny w odniesieniu do warunków konsekwentnych, zarówno spełnionych, jak i niespełnionych, względnie oceny stopnia spełnienia przez kandydatów warunków i w jaki sposób ocena ta przełożyła się zróżnicowanie pozycji kandydata względem pozostałych uczestników postępowania.

R. J. R. wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w części, w której KRS postanowiła nie przedstawić jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) i w tym zakresie przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołujący nie wykazał, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Zaskarżona uchwała zawiera uzasadnienie, w którym wskazano szczegółowe dane o wszystkich uczestnikach postępowania stanowiące podstawę faktycznie dokonanej, rzetelnej oceny osób ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie oraz kryteria, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa przy wyborze kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, objęte konkursem.

M. A. K. odwołaniem z dnia 4 grudnia 2019 r. zaskarżył uchwałę KRS w punkcie 1 w całości, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie Z. M. A., K. A. C., M. M. G., P. M. I., A. M. K., M. J. K., M. D. M., J. E. P. K., D. R., A. I. S., D. S., A. K. S. K., I. S. i M. A. W. oraz w punkcie 2., tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. A. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...). Skarżący zarzucił uchwale: 1. nieważność postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa z uwagi na pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii Ogólnego Zgromadzenia sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), to jest: a. art. 21 ust. 2 w zw. z art. 37 ust. 1 u.KRS, poprzez nieprzedstawienie wniosku o powołanie skarżącego na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...), pomimo iż Krajowa Rada Sądownictwa bezwzględnie większością głosów poparła w głosowaniu wniosek o powołanie skarżącego na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...); b. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w związku z § 18 ust. 1-11 Regulaminu, poprzez: – dokonanie oceny bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, przede wszystkim poprzez: – brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; – brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; – niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury skarżącego; – oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; – przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości; – przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały

omawiającego stanowisko zespołu i Krajowej Rady Sądownictwa, pozostawienie 6 wolnych miejsc z 20 ogłoszonych wolnych stanowisk i wybór jedynie 14 osób, podczas, gdy kandydatów było 28, co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków 14 osób wymienionych w punkcie pierwszym uchwały KRS; c. art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały KRS w części dotyczącej kandydatury M. A. K. i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura M. A. K. jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie pierwszym zaskarżonej uchwały KRS w niniejszej procedurze konkursowej;

3. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), poprzez naruszenie: a. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2020, poz. 365, dalej: p.u.s.p.) w zw. z art. 35 ust. 3 u.KRS, a *contrario*, poprzez pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji, o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego;

b. art. 2, art. 32 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) sędziów wskazanych w punkcie pierwszym uchwały KRS, a nie na wniosek M. A. K..

Powołując się na powyższe zarzuty oraz wskazując na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. wydany w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 M. A. K. wniósł o zniesienie postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa jako nieważnego, uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 w zakresie

nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do etapu wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący przedstawił argumenty popierające podniesione zarzuty. Wskazał, że w postępowaniu przed KRS doszło do nieważności postępowania wobec braku opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji. Wskazał ponadto na brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów do oceny kandydatur, niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oraz kandydatury Skarżącego, która nie uzyskała takiej rekomendacji i wreszcie oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy. W ocenie Skarżącego, uzasadnienie uchwały KRS nie spełnia wymogów ustawowych, gdyż nie wskazuje przesłanek, którymi Rada kierowała się dokonując wyboru osób wskazanych w punkcie 1. uchwały celem przedstawienia ich kandydatur Prezydentowi RP oraz przesłanek, dla których kandydatura Skarżącego nie podlegała takiemu przedstawieniu.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie. W jej ocenie, Odwołujący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), odraczając opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, nie skorzystało z przysługującego mu uprawnienia do wyrażenia oceny kandydatów biorących udział w tym konkursie. Zdaniem Rady, zgodnie z art. 35 ust. 3 u.KRS brak takiej oceny kandydatów przez właściwe zgromadzenie ogólne sędziów nie stanowi przeszkody do

przeprowadzenia postępowania nominacyjnego, czemu Rada dała wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołujący się nie wykazał, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Pan M. A. K., pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, nie był kandydatem spełniającym wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak – w ocenie Rady – uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała KRS, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

A. G. pismem z 3 grudnia 2019 r., na podstawie art. 44 u.KRS, wniosła odwołanie od uchwały KRS nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323.

Skarżąca zaskarżyła ww. uchwałę w części, w jakiej KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Z. M. A., K. A. C., M. M. G., P. M. I., A. M. K., M. J. K., M. D. M., J. E. P. K., D. R., A. I. S., D. S., A. K. S. K., I. i S. i M. A. W. do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 1. Uchwały KRS); nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) (pkt 2. Uchwały KRS).

Na podstawie art. 398 § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Skarżąca zarzuciła uchwale sprzeczność z prawem w postaci naruszenia:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP – przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, poprzez brak dokonania na posiedzeniu plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa, przed podjęciem uchwały, oceny kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie

równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS w zw. z art. 57b p.u.s.p. przez:

1. dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej, przy jednoczesnej powierzchownej ocenie konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

2. brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur przy zastosowaniu jasnych, jednoznacznie określonych i jednakowych kryteriów oceny wszystkich osób uczestniczących w konkursie;

3. wybiórcze stosowanie kryteriów oceny wobec uczestników i Skarżącej oraz zastosowanie kryterium uzasadniającego, zdaniem KRS, odmowę rekomendacji Skarżącej, przy jednoczesnym całkowitym pominięciu tego samego kryterium przy ocenie części uczestników, których wyniki przy jego uwzględnieniu, były znacznie gorsze, niż wynik Skarżącej;

4. brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny, w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym;

5. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS przez oparcie uchwały na wybiórczych, ewidentnie niepełnych, instrumentalnie zastosowanych i niejasnych ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnego materiału dowodowego;

6. art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do przesłanek, na podstawie których KRS uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników postępowania, w tym w szczególności poprzez:

1. wskazanie w opisie (charakterystyce) kandydatur Skarżącej i części uczestników postępowania odmiennego zakresu danych, objętych następnie

zakresem kryteriów branych pod uwagę przez KRS przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP;

2. wskazanie niejasnego kryterium odmowy udzielenia rekomendacji kandydaturze Skarżącej, w sposób uniemożliwiający poznanie, co w istocie zadecydowało o ww. odmowie;

3. art. 34 ust. 1 w zw. z art. 58 ust. 2 i 3 p.u.s.p. poprzez wydanie zaskarżonej uchwały bez zasięgnięcia opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), przy braku przeszkód w uzyskaniu takiej opinii.

Zdaniem Skarżącej, powyższe naruszenia miały wpływ na wynik postępowania, skutkując wydaniem zaskarżonej uchwały.

Po przedstawieniu ww. zarzutów, na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 i 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS Skarżąca wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca wskazała m.in., że w związku z brakiem możliwości prawnej dokonania w niniejszym postępowaniu oceny kandydatów ubiegających się o wolne stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), konieczne było objęcie zakresem zaskarżenia w całości pkt 1. Uchwały KRS oraz jej pkt 2., w części dotyczącej Skarżącej. Według Skarżącej, wynikająca z uchybień, do jakich doszło w toku procedury konkursowej, sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały dotyczy zarówno jej, jak i wszystkich uczestników postępowania, niezależnie od oceny, na jaką zasługują i jaką otrzymaliby, gdyby do uchybień nie doszło. W związku z powyższym, irrelevantna dla zakresu zaskarżenia jest okoliczność pozostawienia jako wolnych sześciu z dwudziestu stanowisk sędziowskich, na które nie została udzielona rekomendacja żadnemu kandydatowi. Według Skarżącej, jej prawo nie może zostać ograniczone do ewentualnego umożliwienia jej udziału w swoistej procedurze uzupełniającej na ww. pozostałe sześć wolnych stanowisk.

Następnie Skarżąca podniosła, że w postępowaniu nominacyjnym w odniesieniu do niej rekomendacja zespołu członków KRS nie została uwzględniona, w przeciwieństwie do uczestników posiadających identyczny wynik głosowania, a także w przeciwieństwie do czterech uczestników, którzy nie uzyskali rekomendacji zespołu, otrzymując (w przypadku trzech kandydatów) 0 głosów „za” przy

pozostałych „wstrzymujących się”, zaś w jednym przypadku – 2 głosy „za” przy 3 „wstrzymujących się”.

W rozwinięciu zarzutu naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, Skarżąca wskazała, że sposób procedowania przez KRS na posiedzeniu plenarnym 7 i 8 listopada 2019 r., podczas którego przedstawiono charakterystyki kandydatów biorących udział w konkursie, a następnie podjęto zaskarżoną uchwałę, a także treść tej uchwały i jej uzasadnienia, nie pozwalają na przyjęcie, że w przedmiotowej procedurze zapewnione zostało równe traktowanie wszystkich kandydatów, a ponadto, że przy wyborze kierowano się określonymi w ustawie (a nie przez samą KRS) kryteriami i to w sposób jednolity w stosunku do wszystkich.

W kontekście zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1-2 u.KRS oraz art. 57b p.u.s.p., Skarżąca zaznaczyła, że KRS na żadnym etapie omawianego konkursu, jak również w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, nie ustaliła jednolitych kryteriów, jakie zadecydowały o wyborze kandydatów rekomendowanych oraz o odmowie wyboru kandydatury Skarżącej. Z kolei analiza przebiegu konkursu i uzasadnienia zaskarżonej uchwały, w ocenie Odwołującej, prowadzi do wniosku, że kryteria, które zostały wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, jako uwzględnione przy ocenie kandydatów, których Rada zdecydowała się przedstawić Prezydentowi RP, nie były jednolicie zastosowane wobec wszystkich kandydatów, co doprowadziło do naruszenia zasady równego traktowania.

Następnie Skarżąca odniosła się do poszczególnych kryteriów wskazanych przez KRS jako uzasadniających decyzję o rekomendacji, tzn. do kryterium ocen kwalifikacyjnych; doświadczenia zawodowego kandydatów i doświadczenia orzeczniczego zdobytego w trakcie pracy na stanowisku asesora sądowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego sądu okręgowego, a także podczas pełnienia obowiązków w ramach delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...); łączenia z powodzeniem wykonywania obowiązków orzecznich z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądach powszechnych; rozległej wiedzy i wysokich kwalifikacji merytorycznych, wynikających z wieloletniego i zróżnicowanego doświadczenia zawodowego; predyspozycji do objęcia urzędu sędziego sądu apelacyjnego znajdujących odzwierciedlenie w ocenach pracy oraz w opiniach służbowych;

stałego pogłębiania swojej wiedzy prawniczej poprzez udział w różnych formach doskonalenia zawodowego, tj. szkoleniach i studiach podyplomowych; poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Szczegółowo rozwijając swoje stanowisko, Skarżąca porównała względem tych kryteriów swoją kandydaturę z kandydaturami osób rekomendowanych i wskazała, że zaskarżona uchwała KRS nie zwiera uzasadnienia w zakresie tego czy, a jeżeli tak, to z jakich przyczyn jej kandydatura została, w każdym omawianym aspekcie, uznana za niespełniającą kryteriów ustawowych w stopniu co najmniej takim, w jakim je spełniają osoby rekomendowane. Tymczasem Skarżąca – w świetle przedstawionej przez nią analizy opartej przede wszystkim na treści zaskarżonej uchwały – wskazuje, że spełniła ona wszystkie pozytywne kryteria wskazane przez KRS w stopniu co najmniej równym, jak uczestnicy niniejszego postępowania, a niejednokrotnie wyższym.

Ponadto Skarżąca zaznaczyła, że w zaskarżonej uchwale wskazano, iż KRS uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje pozostałych, poza uczestnikami, kandydatów, w tym Skarżącej, „i mając je na uwadze uznała, że kandydaci ci posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, jednak nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru, wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...)”. Skarżąca podkreśliła, że użycie tego rodzaju sformułowania wskazuje na dowolność decyzji KRS, gdyż nie jest ono w żadnym stopniu weryfikowalne, a to uniemożliwia stwierdzenie, że decyzja KRS jest decyzją podjętą w oparciu o przyjęte przez nią kryteria. Deklaracja o dokonaniu wyboru na podstawie kryteriów ustawowych nie może być deklaracją pustą, nieweryfikowalną, a więc nieopartą na konkretnych okolicznościach. Taka deklaracja, w ocenie Skarżącej, prowadzi jedynie do wniosku o nietransparentności procesu decyzyjnego.

Przy tym Skarżąca zwróciła szczególną uwagę na fakt, że KRS postanowiła udzielić rekomendacji jedynie czternastu kandydatom na dwadzieścia wolnych stanowisk. To – zdaniem Skarżącej – czyni zarzut nierównego traktowania kwalifikowanym, zważywszy, że nie tylko spełniła ona wszystkie pozytywne kryteria

decydujące o udzieleniu rekomendacji, ale też wykonuje nadal, nieprzerwanie od kwietnia 2018 r. obowiązki sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) w ramach stałej delegacji udzielonej na czas nieokreślony.

Dodatkowo, okoliczność wskazanego przez KRS występowania przypadków „sporządzania uzasadnień orzeczeń po terminie, w tym z przyczyn nieusprawiedliwionych”, stanowiła, według Odwołującej, w istocie jedyne zastrzeżenie wobec jej kandydatury, decydujące o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego. Według Skarżącej należy wobec tego uznać, że zaskarżona uchwała KRS – w zakresie odmowy rekomendowania jej kandydatury – zapadła przy uwzględnieniu tylko i wyłącznie tego negatywnego, wyselekcjonowanego aspektu, którego (jak wskazano w uchwale) „Rada nie mogła pominąć”, przy jednoczesnym, całkowitym pominięciu kryteriów wyraźnie określonych art. 35 ust. 2 u.KRS. Terminowość sporządzania uzasadnień, w ocenie Odwołującej, jest zależna od wielu okoliczności niezależnych od sędziego, w tym przede wszystkim, od stopnia obciążenia. Zaliczenie do dyskwalifikującego zarzutu sporządzania uzasadnień po ustawowym terminie przez Skarżącą, jej zdaniem nie tylko nie opiera się na konkretnych danych dotyczących występowania takich przypadków, ale przede wszystkim nie uwzględnia wynikających z dokumentów informacji dotyczących liczby uzasadnień sporządzanych przez Skarżącą, stopnia skomplikowania spraw, jakich dotyczą, a także obciążenia w okresie, w jakim mógł wystąpić przypadek nieusprawiedliwionego sporządzenia uzasadnienia po terminie. Nie można więc, zdaniem Skarżącej, uznać za zgodne z art. 35 ust. 2 u.KRS oraz realizujące wymóg równości ocenianie kandydatów wyłącznie poprzez porównanie liczbowe uzasadnień sporządzonych z uchybieniem terminu, w sytuacji występowania całkowicie odmiennych warunków pracy kandydatów. Niemniej niezależnie od powyższego, nawet oderwane od wszystkich innych okoliczności wyniki Skarżącej w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień, są lepsze (niekiedy nieporównywalnie lepsze), niż wyniki części uczestników niniejszego postępowania. Jednocześnie, w zawartych w zaskarżonej uchwale charakterystykach sporadycznie zamieszczano informację o terminowości sporządzanych uzasadnień. Świadczy to o tym, że w istocie KRS nie przywiązywała istotnej wagi do kwestii

terminowości sporządzenia uzasadnień. Zasada ta nie dotyczyła sytuacji, w której posłużono się tym kryterium w sposób negatywny. Z charakterystyki Skarżącej nie wynika, czy w ogóle, ewentualnie, w jakim zakresie miałyby ona spełniać owo negatywne kryterium.

Nawiązując do zarzutu naruszenia art. 42 u.KRS, Skarżąca podniosła, że w kontekście standardów dotyczących uzasadnienia tego typu uchwał KRS trzeba zauważyć, że zaskarżona uchwała nie zawiera w zasadzie żadnego merytorycznego uzasadnienia. Mimo, że jej uzasadnienie ma ponad siedemdziesiąt stron, to większa część jej treść ma charakter sprawozdawczy i prezentuje przebieg postępowania oraz opinie wyrażone o kandydatach przez inne niż KRS podmioty. W dodatku prezentacje kandydatów zostały sformułowane w sposób wybiórczy, bez wskazania jednolitego rodzaju danych. Wskazano jedynie (kilkukrotnie powtarzając to stwierdzenie), że KRS uznała, iż wybrani przez nią kandydaci spełniają kryteria ustawowe, podczas gdy pozostali nie spełniają ich w stopniu uzasadniającym przedstawienie ich kandydatur Prezydentowi RP. W ocenie Odwołującej, brakuje przy tym szerszych wywodów ukazujących na czym opiera się taka ocena KRS. Natomiast już sama treść uzasadnienia uchwały KRS nasuwa wątpliwości co do takiej oceny, a samo uzasadnienie nie pozwala w ogóle na dokonanie kontroli prawidłowości procesu decyzyjnego KRS.

Rozwijając zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 w zw. z art. 58 ust. 2 i 3 p.u.s.p., Skarżąca wskazała, że Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) odroczyło opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny i sądy powszechne w przedmiocie wątpliwości związanych z procesem wyłaniania sędziowskich członków nowej KRS, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w uchwałach z: 12 grudnia 2018 r., 14 maja 2019 r. oraz 26 czerwca 2019 r. Wobec powyższego podjęcie zaskarżonej uchwały z pominięciem opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), w ocenie Odwołującej było niedopuszczalne, gdyż z art. 35 u.KRS wynika, że Zespół obligatoryjnie bierze pod uwagę opinie organów samorządu sędziowskiego. Ponadto, Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów w Sądzie Apelacyjnym w (...) nie odmówiło opiniowania, a jedynie je

odroczyło, co oznacza, zdaniem Skarżącej, że nie uchylało się ono od wykonywania ustawowych obowiązków, ani też nie zachodziły żadne inne przeszkody w uzyskaniu wymaganej ustawowo opinii.

Jednocześnie, zdaniem Skarżącej nie można uznać, że KRS wzięła pod uwagę opinię, która nie została wydana. Poparcie środowiska sędziowskiego może być bowiem wyrażone tylko w drodze uchwały zgromadzenia, gdyż zgromadzenie jest organem samorządu sędziowskiego. Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) jest organem tego Sądu, w związku z czym przedstawione przez niego stanowisko jest stanowiskiem organu, a nie wyrazem poparcia środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazano, że zarzuty odwołania są bezzasadne, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. Skarżąca nie wykazała, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 u.KRS. Odpierając zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 w zw. z art. 58 ust. 2 i 3 p.u.s.p. zauważono, że Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), odracząc opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, nie skorzystało z przysługującego mu uprawnienia do wyrażenia oceny kandydatów biorących udział w konkursie.

- A. H. W. M. 4 grudnia 2019 r. złożyła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, doręczonej jej w dniu 21 listopada 2019 r. Uchwała została zaskarżona w całości co do pkt 1 i w części co do 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. H. W. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Zaskarżonej uchwale Odwołująca zarzuciła: nieważność postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa z uwagi na pominięcie istotnego etapu procedury

nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego; naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, przede wszystkim poprzez: brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Skarżącej; oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości; przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Rady, pozostawianie 6 wolnych miejsc z 20 ogłoszonych wolnych stanowisk i wybór jedynie 14 osób, podczas gdy kandydatów było 28, co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie 14 osób wymienionych w punkcie

pierwszym uchwałą,

b. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały w obecnej procedurze konkursowej;

3. obrazę prawa materialnego, to jest art. 34 ust. 1 p.u.s.p. w zw. z art. 35 ust. 3 u.KRS a *contrario* poprzez pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) sędziów wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały a nie wniosek o powołanie skarżącej.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty oraz wskazując na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. wydany w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 Skarżąca wniosła o zniesienie postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa jako nieważnego, uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1. w całości oraz w punkcie 2. w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do etapu wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa, w imieniu Rady wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw,

przedstawiając argumenty przemawiające za tym stanowiskiem. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołująca się nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. A. H. W. M., pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, w ocenie KRS nie była kandydatką spełniającą wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała KRS, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

M. A. S. odwołaniem z 5 grudnia 2019 r. zaskarżyła uchwałę KRS nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), doręczoną jej w dniu 21 listopada 2019 r. Uchwała KRS została zaskarżona w całości co do pkt 1 i w części co do pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Zaskarżonej uchwale Odwołująca zarzuciła: nieważność postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa z uwagi na pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego; naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS, poprzez dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej się i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, przede wszystkim poprzez: brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych

kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Skarżącej; oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości; przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Rady, pozostawienie 6 wolnych miejsc z 20 ogłoszonych wolnych stanowisk i wybór jedynie 14 osób, podczas gdy kandydatów było 28, co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie 14 osób wymienionych w punkcie pierwszym uchwały,

b. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały w obecnej procedurze konkursowej;

3. obrazę prawa materialnego, to jest art. 34 ust. 1 p.u.s.p. w zw. z art. 35 ust. 3 u.KRS a *contrario* poprzez pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP

poprzez błędną wykładnię tych przepisów a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) sędziów wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały a nie wniosek o powołanie skarżącej.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty oraz wskazując na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. wydany w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 Skarżąca wniosła o zniesienie postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa jako nieważnego, uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w punkcie 1. w całości oraz w punkcie 2. w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do etapu wydania uchwały przez Zgromadzenie ogólne Sędziów Apelacji.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa, w imieniu Rady wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, przedstawiając argumenty przemawiające za jego stanowiskiem. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołująca nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. A. M. S., w ocenie Rady pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, nie była kandydatką spełniającą wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała KRS, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

E. M. T. w dniu 6 grudnia 2019 r. złożyła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, doręczonej jej w dniu 22 listopada 2019 r. Uchwała została zaskarżona w całości co do pkt 1 i w części co do pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pani E. M. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Zaskarżonej uchwale Odwołująca zarzuciła: naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS, poprzez: – dokonanie oceny Odwołującej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie Odwołującej;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie odwołującej się;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie

do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie odwołującej się;

- oparcie uchwały KRS na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnych danych o Odwołującej w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie Odwołującej;

- podjęcie uchwały KRS mimo niewykorzystania przewidzianych prawem możliwości służących: (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) niewyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości, szczególnie z racji rozstrzygnięcia odmiennego od pozytywnego dla Odwołującej stanowiska zespołu merytorycznego, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie Odwołującej;

b) naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej Odwołującej się i pozostałych uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Odwołującej jest gorsza od kandydatur pozostałych uczestników w obecnej procedurze konkursowej, a także niewskazanie przyczyn, dla których Rada nie podzieliła stanowiska zespołu członków Rady, który – po wnikliwej analizie dokumentów - jednogłośnie rekomendował Odwołującą na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...),

2) obrazę prawa materialnego, w postaci naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono

wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) pozostałych uczestników, a nie Odwołującej.

Powołując się na powyższe zarzuty, Odwołująca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w pkt 1 w całości oraz w pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie E. M. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i przekazanie wniosku sędziów wymienionych w pkt 1 uchwały oraz wniosku E. M. T. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w imieniu Rady wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, przedstawiając argumenty przemawiające za tym stanowiskiem. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołująca nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. E. M. T., pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, nie była kandydatką spełniającą wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała KRS, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

S. A. K. odwołaniem z 5 grudnia 2019 r. zaskarżyła uchwałę KRS nr (...)/2019 z dnia 8 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na czternaście z dwudziestu stanowisk sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 323, doręczonej jej w dniu 21 listopada 2019 r. Uchwała KRS została zaskarżona w całości co do pkt 1 i w części co do pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie S. A. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Zaskarżonej uchwale Odwołująca zarzuciła: nieważność postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa z uwagi na pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii

zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego; naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, przede wszystkim poprzez: brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Skarżącej; oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości; przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Rady, pozostawienie 6 wolnych miejsc z 20 ogłoszonych wolnych stanowisk i wybór jedynie 14 osób, podczas gdy kandydatów było 28, co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie 14 osób wymienionych w punkcie pierwszym uchwały,

b. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części

dotyczącej kandydatury skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały w obecnej procedurze konkursowej;

3. obrazę prawa materialnego, to jest art. 34 ust. 1 p.u.s.p. w zw. z art. 35 ust. 3 u.KRS a *contrario* poprzez pominięcie istotnego etapu procedury nominacyjnej, jaką jest uzyskanie w formie uchwały obligatoryjnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji o każdym z kandydatów na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) sędziów wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały a nie wniosek o powołanie Skarżącej; naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS polegające na nieuwzględnieniu doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opinii przełożonych, rekomendacji i innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, w zakresie dotyczącym pełnienia funkcji wizytatora do spraw pracy w Sądzie Okręgowym w W.; naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS polegające na nieuwzględnieniu doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opinii przełożonych i rekomendacji dołączonych do karty zgłoszenia, w zakresie dotyczącym wielokrotnego delegowania do Sądu Apelacyjnego w (...); e. naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS polegające na nieuwzględnieniu doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opinii przełożonych i rekomendacji dołączonych do karty zgłoszenia, w zakresie dotyczącym orzekania w pionie cywilnym w Sądzie Okręgowym w W.; naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS polegające na nieuwzględnieniu doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu

przepisów prawa, opinii przełożonych i rekomendacji dołączonych do karty zgłoszenia, w zakresie dotyczącym prowadzenia wykładów i szkoleń w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury; naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały z wadami merytorycznymi uzasadnienia, a w szczególności niewskazania w tym uzasadnieniu przyczyn, dla których Rada uznała, że pełnienie funkcji wizytatora do spraw pracy w Sądzie Okręgowym w W. nie stanowi istotnej przesłanki dla uznania, że Odwołująca się posiada kwalifikacje uzasadniające pozytywną rekomendację; naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały z wadami merytorycznymi uzasadnienia, a w szczególności niewskazania w tym uzasadnieniu przyczyn, dla których Rada uznała, że wielokrotne delegowanie do Sądu Apelacyjnego w (...) nie stanowi istotnej przesłanki dla uznania, że Odwołująca się posiada kwalifikacje uzasadniające pozytywną rekomendację; naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały z wadami merytorycznymi uzasadnienia, a w szczególności niewskazania w tym uzasadnieniu przyczyn, dla których Rada uznała, że posiadanie szerokiego, multidyscyplinarnego doświadczenia w postaci orzekania także w wydziale cywilnym w Sądzie Okręgowym w W. nie stanowi istotnej przesłanki dla uznania, że Odwołująca się posiada kwalifikacje uzasadniające pozytywną rekomendację; naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały z usterkami merytorycznymi uzasadnienia, a w szczególności niewskazania w tym uzasadnieniu przyczyn, dla których Rada uznała, że prowadzone wykłady i szkolenia w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury nie stanowią istotnej przesłanki dla uznania, że Odwołująca posiada kwalifikacje uzasadniające pozytywną rekomendację.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty oraz wskazując na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. wydany w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 Skarżąca wniosła o zniesienie postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa jako nieważnego, uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w punkcie 1. w całości oraz w punkcie 2. w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do etapu wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł w imieniu Rady o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, przedstawiając argumenty przemawiające za jego stanowiskiem. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołująca nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. S. A. K., w ocenie Rady pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, nie była kandydatką spełniającą wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała KRS, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał KRS dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści.

Za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 35 u.KRS znajdującego zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, LEX nr 1977932).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie i kierowała się powyższymi kryteriami. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały KRS i jednoznacznie wynika z jej treści. W stosunku do kandydatów przywołano datę ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji,

przebieg dotychczasowego zatrudnienia, oceny uzyskane na dyplomie ukończenia studiów, oceny uzyskane z egzaminu zawodowego, uczestnictwo w konferencjach, seminariach, działalność publikacyjną, opinie wizytatorów, opinie przełożonych, poparcie środowiska sędziowskiego i inne okoliczności. Na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatów, Rada stwierdziła, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe do ubiegania się o powołanie na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, ale nie wszyscy, choć są dobrymi kandydatami, wypełniają oceniane łącznie kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...).

Należy podkreślić, że katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego, wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS, nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów – nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko (zamiast wielu zob. wyroki Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2017 r., III KRS 19/17; z 13 maja 2017 r., III KRS 13/17; z 20 kwietnia 2017 r., III KRS 7/17; z 6 października 2015 r., III KRS 51/15).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi podstawowe kryterium, jakie Krajowa Rada Sądownictwa powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze.

Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w (...), dysponowała

obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie.

Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów, poparciem środowiska sędziowskiego i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej Odwołujących się kandydatów.

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały KRS oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów.

Za niezasadne należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 u.KRS, zarzuty, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny Odwołujących się, bez ustosunkowania się do kryteriów ustawowych oceny kandydatów na stanowisko sędziego.

Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatów (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała – w procedurze głosowania – oceny bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie przez Skarżących własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Artykuł 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały KRS w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepubl. i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Uzasadnienie uchwały KRS ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa również dlatego, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno przedstawić w formie uzasadnienia, gdyż niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji poszczególnych głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczać się do oceny, czy zachowane zostały podstawowe reguły proceduralne, a te, w ocenie Sądu Najwyższego nie zostały naruszone.

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli Odwołujący nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą

stanować odmienne – z natury subiektywne – zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie zostały również naruszone zaskarżoną uchwałą KRS art. 2, 32, 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza natomiast podstaw do wkraczania w zakres kompetencji KRS w tych kwestiach. Jak to już wyżej podniesiono, Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów).

Sąd Najwyższy zauważył, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i

w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, zatem samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS, jeżeli Odwołujący nie wskazali uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec ich kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533).

Reasumując, zdaniem Sądu Najwyższego, Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę nie naruszyła wskazanych w odwołaniu przepisów. Skarżący, w ramach złożonych indywidualnych odwołań podjęli polemikę dotyczącą oceny materiału dowodowego, mającą wykazać ich lepsze kwalifikacje do pełnienia funkcji sędziowskiej. Nie wykazali jednakże, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa.

Z powyższych względów odwołanie – wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem – podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.